

своето нѣжно-обично умираше дѣтенце, щото душата ѝ да не страда въ мжки по умрѣлото! . . . Не, струва ми се, ти не можешъ стори и най-простото . . . Ти не си въ състояние да укротишъ себе си, да обуздаешъ твоитѣ прищѣвки! Ти не си въ сила да заставишъ ни едного отъ твоитѣ приближени да ти говори истината, правдата, само правдата. . . Ти каза, че си непобѣдимъ. . . Но смъртта ти не можешъ да побѣдишъ! Ти ще умрешъ сжщо тѣй, както и ние всички и, както насъ, и тебе ще зариятъ въ земята! Не, царю! — съ лека въздишка завърши старецътъ, като поклати глава. — Ти не си подобенъ на Бога и не си достоенъ за божески почести.

Шахътъ трепна и се опрѣ о гърба на стола. . . Неговото мургаво лице се покри отеднажъ съ смъртна блѣдностъ, а прѣститѣ му се впиха въ златнитѣ дрѣжки на трона . . .

— Какво говори тоя нещастникъ? . . . Старецътъ се осмѣлява да му противорѣчи? Нему, на Шаха, той се осмѣли да каже — „Не!“ . . . Но той е обезумѣлъ! . . .“

И нѣколко врѣме седѣ той мълчаливо, неподвижно, съ свити устни, като зловѣщо, упорито гледаше въ смѣлото лице на смѣлия старецъ. А тоя сжщо не снемаше очи отъ него, и, изправенъ въ цѣлия си рѣстъ, стоеше спокойно, смѣло и свободно прѣдъ шаха . . .

„Какво ще рече това?“ — помисли шахътъ. Тоя жално старче иска да се смѣе надъ него? Той, Али Керимъ, се осмѣлява да говори тѣй дрѣзко съ него, да се надсмѣе надъ неговото могжество въ присѣйствието на цѣлото събрание, въ присѣйствието на войници и роби — и не пада прѣдъ